

Végül a rétisas

*Mióta megfordult a népesség vonulásának iránya,
s már a városi unokák szülői lakótelepekről
sosem látott elődök vidéki ege alatt kocsikáznak,
látszatra mintha a véletlenül választott helyek
és helyzetek keltenék föl a múlt iránt az érdeklődésüket,
ám mégsem azért veszik a házat lelkesen, s éppúgy
másból, mint ahonnan apjuk és anyjuk elment,
mindegy számukra, hogy az idegen özvegyek telkén
gyepesítik az udvart napozó testük alá,
minek ragaszkodnának elődeik szállásterületéhez,
ha a juss az előző generáció keze alól rég elúszott,
így vagyok én is az útjaimtól félreeső, először
látott völgyben gyerekeim vendége.*

*Akkor a házunk ingyen sem kellett volna senkinek,
nyarainkhoz újítani sem volt erőnk, se pénziünk,
bár évente kirándultunk az elszabadult vegetációba,
hagytuk mérgesedni zöldjét szerszámok nélkül,
mert lassan mindent elloptak, s nem is tartottuk kárnak,
csak pimaszságnak, mint rossz szokást, inkább
a sorsrontó ingatlan miatt magyarázkodtunk,
s amiatt szégyelltük magunkat, aminek
épp a fordítottja készlet most restelkedésre,
ezek szerint jóvátehetetlen elbegecséltem az életemet,
átélve annyi ki- s beköltözést, bizonytalan
lehetőségeknek kiszolgáltatta, megszoktam
hogy az előttem lakók lélegzetét őrzik a falak,
s valamelyik alig használt kilincsen rejtőzik
ujjlenyomatom az immár másoknak nyíló házban,*

*én is kidobtam, hátrahagytam némely holmit,
de itt, aki végleges útra készült, kellékek halmozát
hagyta, mint lejárt szerep után, nem egyszerű
elköltözéssel, hanem az élete földadásával,
mint ahogy leteszik a fegyvert, letörlik a zászlót,
hadd vijjogjon a csönd a néma csatatéren.*

*Ha ismertem volna, akkor sem jobban, mint lomjaiból,
megállapítható túlbuzgalma a fészekrakásban,
ahogy a kor haladt, s a falu fejlődött a korral,
s úgy bővítette házát ezzel a kormos kazánházzal is,
melynek a főfalhoz ragasztott helyisége metszi a tűzfalat
lapos tetővel, azon révül, mint rozsdás agancs,
s bókol a másik antenna, mint egy strázsa pajzsa,
mindeniütt fémkarók, függő csövek valamely célból,
olyan észjárás szerint, miként tele a hátsó udvar
kaviccsá aprított flaszterrel, fektetett betonoszloppal,
hogy száraz lábbal lehessen átmenni a sáron,
emiatt öntöttek cementből pályát a gyümölcsfák alá,
s miként a bázállatok kivesztek mindenünnen,
begurult az autó a gyűlékony, szénaillatú pajtába,
s a telek mögötti rétre épült a fészker, a kerítésen
kívül kuglira metszett rönkök raktára a szin,
mellette gyújtósnak való fakéreg bódéja rostlemezből,
talán hogy minden a legközelebb legyen valamihez,
azért áll két kerti csap egymás mellett,
s az árnyékszék és a nyári konyha pólusai közt
a kukoricagóré, tyúkól, disznóól, kutyabáz sikátora,
sok lebontandó fölösleg mind, mind valami önfenntartó
munkamániába szabadult cselekvés eredménye.*

*Az udvari körülmények mélypontjából szemlélem
a felbóket a nyugágyon, mintha fűben feküdnék,
és mintha el sem mozdultam volna innen,
ahol most először az életben megéltem,
s van mit megéernem még, míg tobzódik fölöttem
a felbók szakadatlan változatossága, nem mondhatok
le a várakozásról, hogy megvalósul ráadásként,
mint egy fiatalkori versből felgyűlt tartozás,
s megjelenik az ábrázolaton túl, a képzelet havasáról
a sosem látott rétisas, e ritka fáj, mi valójában nincs is,
de a madárhatározó kézikönyvből azonosíthatom,
ott is így feszül röptére, ahogy közelít, mint csapott szárnyú
égi tárgy, légi vibrálásoktól bársonyos batást keltve,
ugyanakkor szenvedélytelen vijjogással siklik,
mint légáramlatokra fektetett riasztó készülék,
a mindenség nagy riadalmát adagolja szaggatott hangján,
akár a légiriadó emléke kilencszáznegyvennégyből.*